

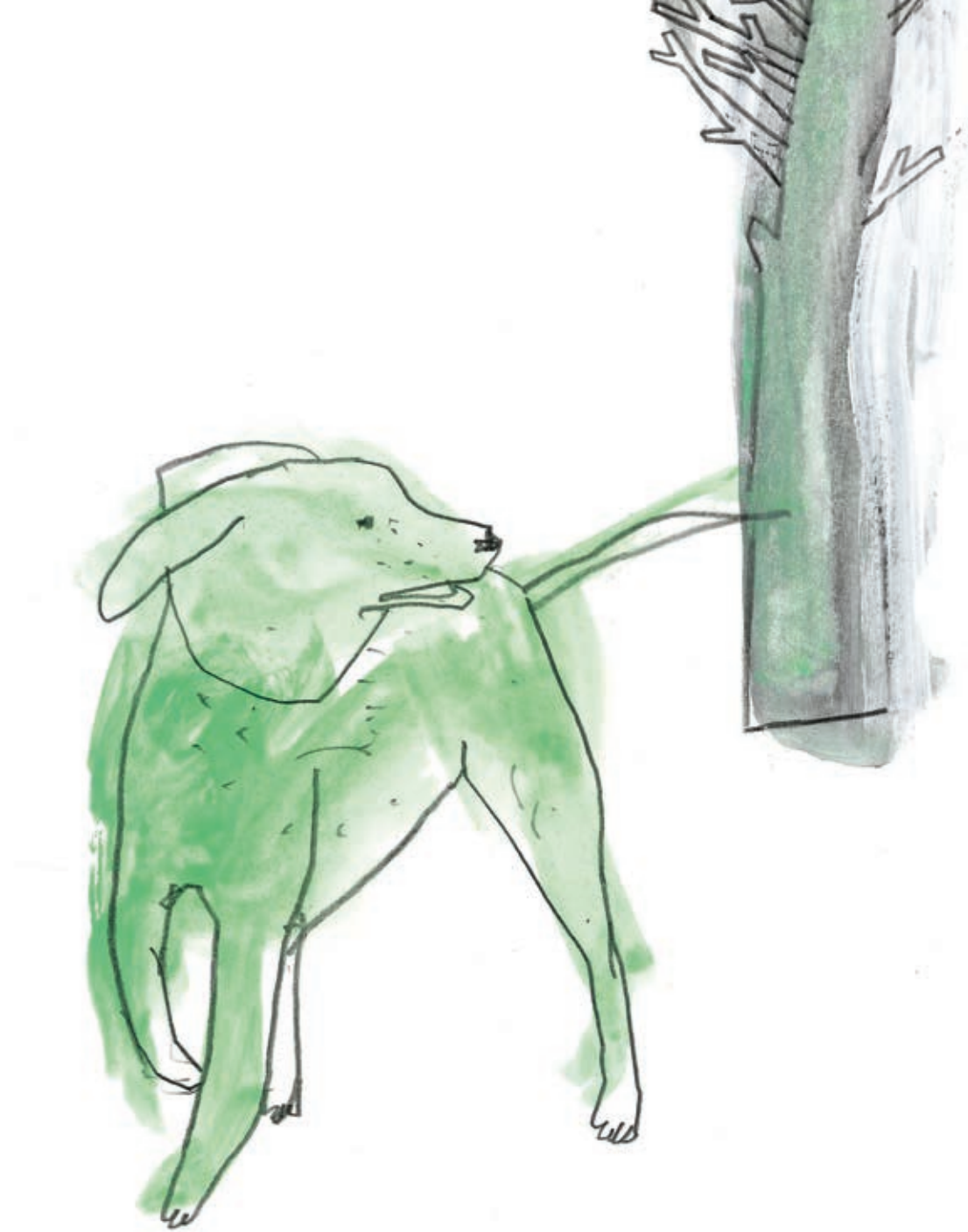
Buiten lieten de straatlantaarns hier en daar het donker verdwijnen. Onder haar voeten knisperden droge bladeren. Onder die van Keats hoorde ze helemaal niets. Hoe doet hij het, vroeg ze zich af. Zo aanwezig en toch geen geluid.

Ze draaide een hoek om, en nog een, en kwam bij de brede lanen van de villawijk. De uitgebotte bomen hadden een grauwgrijze schors en leken warmte te zoeken onder het gelige schijnsel van de lantaarns. Alle blaadjes die de geest nog niet hadden gegeven, waren zo vlammend geel en oranje en rood dat ze onwerkelijk leken.

Keats trok aan zijn lijn. Ze bleef staan terwijl hij vluchtig een plasje maakte, en legde wat losse haren achter haar oren, waarbij de armbandjes die ze van vriendinnen had gekregen rinkelden als het koper in de beker van een bedelaar.

Ze zuchtte, haar smalle schouders gingen op en neer, ze sloot haar ogen.

Ze voelde de arm in de hare haken. Stevig en sterk en herkenbaar en onecht.

Dag papa, glimlachte ze.

Lieverd, zei hij, vind je het goed dat ik even meewandel?

Ze gaf geen antwoord, omdat dat niet nodig was, en ze vertrokken.

Keats keek geregeld naar hen op, hij was vast blij dat ze met drie waren. Nu haar vader naast haar wandelde, veranderde het landschap. De villawijk week door de tred van hun passen voor de bruggetjes en kleine kanalen van Venetië, de stad waar ze voor het laatst samen op reis waren geweest, een vierdaagse die hij haar cadeau had gedaan. Ze was tenslotte zijn jongste dochter, en hij had nog een en ander goed te maken. Die andere twee hebben al genoeg gehad, had hij gezegd. Dit is van ons.

Er was bijna niemand in de smalle straten, op de vele pleintjes, in de cafés. De stad was inderdaad van hen. Langs kleine paadjes die wel verboden terrein leken, vlak naast het water, bereikten ze spoedig de kleine witte kerk waar hij haar toen plagend had gevraagd, Is dit geen ideale plek voor je

huwelijk? Met een fijne beringde vinger had ze hem gepord terwijl ze op haar onderlip beet en lachend was hij de kerk binnengegaan. Daar vielen ze spontaan stil. Haar handen gingen over het marmer van de muren, terwijl hij verder wandelde om het houtsnijwerk van een preekstoel te bekijken. Zo wit die muren, dacht ze, en zo bleek mijn handen erop. Alsof het marmer smeekt om de kleur van mijn huid. Wanneer zal ook deze kerk verdwenen zijn, vroeg ze zich af.

Ze keek naar haar vader. Die slenterde in zijn typische, lichtjes voorovergebogen houding met de vingers in elkaar gestrengeld voor z'n onderbuik door de kerk. Ze glimlachte en wandelde achter hem aan, waarbij ze dezelfde houding aannam, maar dan met grote, overdreven passen. Dat deed ze bijna een volle minuut, tot haar verstrooide vader het doorhad en hij lachend zei, Kom, 't is goed geweest, we gaan verder.

